

על הראש
או חומר היתולי

של אגודת העתונאים, שמנוח נמנה על חבריה. נוח מוזס, בעל ידיעות אחרונות, ומבעלי שבועונים מתחרה, לאשה, הגיש לוועדה תלונה נגד מנוח, תבע להוציאו מ'אגודת העתונאים'.

מכיוון שהביורר בפני ועדת האתיקה ישא הפעם אופי פורנוגרפי, צורפה להעדה, באופן יוצא מהכלל, עתונאית, כתבת הארץ, שולמית לב'ארי. כמו כן תהיה זו הפעם הראשונה בה יתנהל בוועדת האתיקה של אגודת העתונאים ביורר, בו יהיה הצדדים מיוצגים על-ידי עורכי-דין.

אביו של מנוח, גרשום קומרוב, בעל השבועונים עולם האשה וקולנוע, לא חיכה לתוצאות פסקי-הדין, הפעיל מיד סנקציות נגד בנו. הוא הוציא אותו מהעיר והפציץ לו בתל-אביב וסגר אותה על מנועל ובריה. מלבד זאת, הטיל על בנו עוצר לילה. מנוח התחייב לחזור ה' ביתה לא יאוחר משעה 11 בלילה. תוקף העוצר — עד שמנוח יתחנן. מה שבטוח — בטוח.

אסירים

יחס מיוחד

רעש חזק החריד את שלחתי-הלילה, ב' כלא רמלה. ממרתף הבניין נשמעו בביורר דפיקות רמות על דלת הצינוק. כשהתקרב הסוהר האחרון אל הלת, שמע גם קול שקרא מבפנים: "אינני רוצה לשבת כאן בפנים. הוציאו אותי לתא רגיל!". הסוהר לא התרגש במיוחד מן הצעקות. בעל הקול, נחמן פרקש, בילה אותה שעה את יומו התשיעי בצינוק לאחר שנתפס בבירחתו והובא על-ידי המשטרה חזרה ל' כלא רמלה.

רק עשרה ימים לאחר שהוכנס לתא הצר, הוצא האסיר הבורח ממנו. אך גם עתה לא הסתפקו הסוהרים ביחס רגיל אל אלוף הכריחות, הכינו עבורה, לראשונה בכל שנותיו הארוכות בכלא, טיפול שיתאים לאדם חולה כמותו.

נחמן פרקש הוכנס לתא מיוחד, בבניין — שהגישא אליו תסמה בארבעה גדרות. ל' חדרו של האסיר הוכנסו שתי מיטות, לו ולשמרו הנמצא איתו יומם ולילה. החדר עצמו אינו נראה כלל כחדר אסורים. המיטה מצומצמת בסדינים לבנים, פרחים על השולחן, ציטונים, ספרים וביקור יומיומי של הר"ר פאפסביכיאטור, הבודק את מצבו הנפשי המעורר של נחמן.

מחמת מנוע, עבור המשטרה נגמר עניין פרקש על הצד היותר טוב, לפחות למראית עין. פרקש היה בידיה ואם תצליח לשמור עליו טוב מהנהוג, תצליח לאחוז בו עוד שנים רבות. כל מה שהיה עליה לעשות הוא להשהות את התביעה נגדו עד תום מתוועד המאגר שהוטל עליו במשפט השוד בתנובה. הגרש תכתיב-האישיו במסעוד כוה היתנה משאיתו אותו זמן רב בכלא גם לפני פסקי-דין במשפט השוד בשדרות-הן, אם יוגש אך פרקליטו של פרקש, צבי לייסקי, לא ייתר. הוא הגיש צו-על-תנאי, בו תבע ל' דעת מדוע לא יבטל חידוש מאסרו של הבורח. בית-המשפט העליון דחה את הצו, אך מעשהו של עורך-הדין הכריח את ה' משטרה להגיש כבר השבוע את הודעת האישום ואיפשרה לסניגור לתבוע חקירה מוקדמת, להכריח בכך את התביעה לגלות את קלפיה.

על מודעת קולנוע
סמל מסחרי

"להפסיק את הפצתו של כתב-העת עד שישנה משה שהם את הקטע הלא-מוסרי". לאחר דיון טוער, הוחלט, ברוב קולות, לא להמשיך בהפצה. 900 מתוך 1000 הגליונות המודפסים — נגנזו.

הכפיה הרתית עוררה את חמתם של מרבית הסטודנטים בבר-אילון. אפילו מרצים ופרופסורים, אנשים דתיים שלא עושים אמנותם פלסטר, כעסו על התותמים הקני-איים, חפשו מוצא כיצד לצאת מן הסכך. במבוכה הגדולה ביותר היה שריו נשיא האוניברסיטה, טוביה בראילן, שלא ראה כל פסול בפירסום, אך סירב להיאבק בקברו צת טרופ.

חיים שהם עצמו הגיב על הסערה בשקט: "אילו היה בו העניין ספרותי, לא הייתי אומר מילה", טען, "אבל יש כאן עניין עקרוני — היום זה סיפור, מחר זה קטע גנות או מחשבה שהם ירצו לצנוח, ומחר תיים יכולה להיות כל עבודת מחקר".

השבוע, עם התכנס מועצת התלמידים לדיון מחודש על דרישת הצנזורה הפנימית, עמדה על סדר היום השאלה: לגנוז את החוברת ולאסור פירסום ספרות יפה — ולהיכנע, תוך כדי כך, לקבוצת-לחץ או לשום קץ, בעודם באיבם, לנסיונות המסכני-נים את עצם מהותו התרבותית של אחד מממודותיה האקדמיים החשובים ביותר של ישראל?

עתונות

עוצר לילה

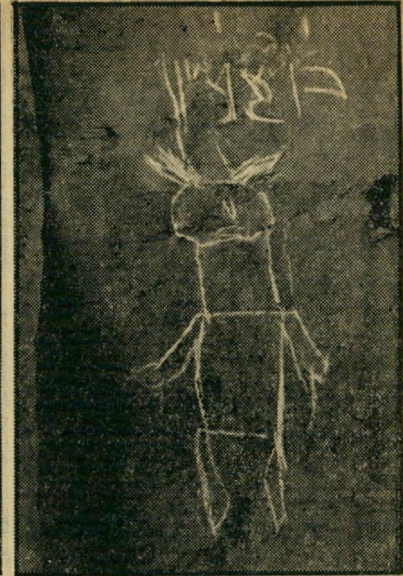
"זה לא עניין רציני, זאת היתה סתם מתיחה, המשטרה אמרה שלא תגיש מש' פט", טען צלם השבועונים עולם האשה, מנוח קומרוב, מיד אחרי שודע כי צעירה הגישה נגדו תלונה במשטרה, על ביצוע מעשים מגונים בגופה, באמתלה שהוא יכ' שירה לא להיות כוכבת-קולנוע (העולם הזה 1235).

השבוע הסתבר כי המשטרה התיחסה אל התלונה לאו דחקא כאל מהתלה. לבית-ה' משפט השלום בתל-אביב הוגש גליון-אישום נגד העתונאי מנוח קומרוב, המאשימו ב' שלושה פריים. שני הסעיפים הראשונים של גליון האישום מאשימים אותו בכך שהפשיט בדירתו את רחל קהלני בתרמית של תצלומי-פירסומת, וליקק את גופה. ה' סעיף השלישי מאשימו בכך, שבידעו כי הנערה שהפשיט היא שוטה, ובאמתלה ש' הוא עושה לה עיסוי, ליקק את גופה.

השם הפלילי עליו מסתמך גליון-האישום הוא סעיף 158 לפקודת החוק הפלילי, האומר: "כל העושה או מנסה לעשות מעשה מגונה בגופו של אדם אחר, מבלי הסכמתו, אך מבלי כוח על איומים, או כשנתקבלה הסכמתו על-ידי מעשה תרמית בנוגע למהותו של המעשה, או בנוגע לאדם העושה את המעשה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנתים-רפיים".

אתיקה ופורנוגרפיה. עוד לפני ב' רור המשפט, שיחל עוד החודש, מחכה ל' מנוח משפט שני — בפני ועדת האתיקה

* למרות אופיה המסורתי של האוניבר' טיטה לומד בה ציבור חילוני ברובו, המעמיד פני מסורתי, כדי לבקר בהרצאות בצורה סדירה.

ביג'י על קיר
סמל לאומי

בפוסול באיטליה. באחד מביקוריו בארץ, יצר את הפסל. בחזרו לאיטליה התקין תבנית-יציקה, בה יצק מאות פסלונים של ביג'י לבוש ביקיני ובעל כרס.

המסרה לא היתה, כמובן, אמנותית — אלא מסחרית גרידא. יריב התכחן להפוך את פסל עמידת-הראש של ביג'י לסמל לאימי ישראלי, משהו כדוגמת פסל הבור' הא המזרחי, ונסו היוחנית או הילד המטיל את מלמיו בבגיה.

אולם התברר שלא כל כך קל להפוך את בן-גוריון למוצר מסחרי, אפילו בימי הבחי' רות. אחרי שרשם פאנטט על פיסלו, מסר יריב את זכויות-ההפצה של הפסל לנחום כהן, בעל חנות טופו. נחום הסתכל על ביג'י רק מהבחינה המסחרית: "דעותיו לא מענינות אותי, הייתי מוכר פסלים של צ'רצ'יל, בגין או רוברט בוטה המידה". מכיוון שבאותה תקופה ערך כהן תצוגה של מוצריו, בניו-יורק, פנה מיד למשרד המסחר והתעשייה, ביקש רישון יצוא ל' פסל. הבקשה נדחתה ללא נימוקים. כנראה מתוך חשש לשמו הטוב של ראש הממשלה. כאשר, אחרי השתדלויות רבות, הוצא לבסוף רישון היצוא, הסתיימה התערוכה בניו-יורק, ונחום כהן נשאר עם 200 פיס' לוני ביג'י במחסנו.

הוא החליט למכור את דיוקני בן-גוריון בישראל. תוך חודשים נמכרו כ-170 פסלים,

ראש הממשלה

האיש שבקיר

תעמולת הבחירות שהחלה השבוע, השת' קפה לא רק במודעות המפלגות. באופן תת-הכרתי היא חדרה גם לפירסומים אחרים, מעשיידי אורחי ישראל. ברבים מהם הש' תקפה דמותו של ראש הממשלה, דויד בן-גוריון.

על קיר אחד הבתים, מול בניין הרבנות באשקלון, צייר ילד בגיד ציור קיר. הוא לא כתב עליו, כמנהג הילדים: "רינה אוה' בת את יוסי", אלא "בן-גוריון".

הגדיל ממנו לעשות צייר מודעות תל-אביבי, שצייר שלט-פירסומת לסתר בית-ספר לנוכלים. בצעירו צייר צחת החשקנים של המודעה, צייר את אחד מהם בדיוקנו של ראש הממשלה.

סטודנטים

הוא והיא - והם

זוכר אותם לילות לילות שנסתיימו עם שחר — עימה ואדי צר וקטן בין הרים גבוהים ופראיים, ושני גופות עירומים מוט' לים על שמיכה צבאית זוקרנית מתחת לירח חייכני וטוב שצבעו כצבע קליפת האשכולית... לידך מצוי גוף שני הנושם עימן — גוף שהוא כולו שלך. אתה יכול לחוש כיצד הוא נצמד אל גופך, כיצד הדם נפעם בו בכוח זבהתרגשות שבאהבה הבאה אל שיאה, לשמוע את קולה מלחש באוזןך: "אש' שלי, כמה שאני אוהבת אותך". וידך שלך עוברת לאיטה, מרפרפת על הגב העי' רגם, מלטפת עד כדי העברת צמרמורת בגוף, עד כדי הצטדפות הגוף בתשוקה עזה...

קטע תמים זה מתוך סיפורו היהורי של משה שהם, נחיתת אונט, שימש השבוע כבסיס להיכוח עקרוני על חופש הביטוי.

אילו היה מתנהל ויכוח זה בקרב חוג פנימי, שאינו קובע דבר לגבי דמותה התר' ובתית של המדינה, אפשר היה לעבור עליו בשתיקה. אך הסיפור התפרסם בביטאונים של הסטודנטים באוניברסיטה בראילן הדתית.

האנשים שניסו בכל כוחם לצנוח את הקטע התמים באמתלה שהוא פורנוגרפי, יקבעו בעוד שנים מועטות את דמותה של המדינה. **"לא מוסרי!"** כמו בכל אוניברסיטה המכבדת את עצמה, החליטו הסטודנטים ב' בראילן להוציא רבעון, כינוהו בשם צהר, גמרו ואמר לפרסם בו את פרי עטם. חיים שהם (25), שנבחר למערכת בהיותו תלמיד שנה שלישי בספרות, ניסה בהודמנות של לפרסם את הראשון בסיפוריו.

הסיפור ראה אור, יחד עם החוברת הרא' שונה — אך לא לזמן רב. פטיציה חתומה על ידי 60 תלמידים, שתחיתומיתהם נאספו בהמלצת משה טרופ (23), תלמידי כימיה וקרובו של הרב הראשי בנתניה, הביאה עד מהרה לוויכוחים מרים בין חברי מועצת התלמידים, שהתאספה לדון בבקשה המוררה:

מעיד במשפטו
ההשמעות נעלמו

כשהקופצים הם בעיקר תירים נלהבים. יריב חזר ללימודיו באיטליה ואילו נחום כהן טרם איבד תיקוה לייצוא הפיסלונים. הוא מחכה לאיזו תערוכה בינלאומית, ש' תחסוך לו את הצורך בפירסום מוצר-היצוא החדש של ישראל.

כשראה ביג'י עצמו את הפסל, הוא מצא לנכון לציין רק שהוא עומד על הראש כשרגלו מתוחות ולא מופשקות. אחרת הגיב הפיליטונאי האמריקאי. ארט בוכהאלד, שקיבל את הפסל בעת ביקורו האחרון ב' ארץ. כתב בוכהאלד ליריב: "תודה רבה